

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 890/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 22 października 2021 roku sygn. akt VII K 847/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mającego istotny wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

potwierdza, że oskarżony swym zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu, gdyż oskarżony nie miał zamiaru popełnienia zarzucanego mu czynu, nie wprowadził pokrzywdzonego w błąd, a kiedy zawierał z pokrzywdzonym umowę o współpracę jego płynność finansowa nie budziła zastrzeżeń: jak wynika z wyjaśnień oskarżonego spodziewał się on dużych wpływów w związku z nawiązaniem współpracy z firmą spedycyjną, gdy zaciągał zobowiązania u pokrzywdzonego oczekiwał na przelewy, które się spóźniały, a które wystarczałyby na uregulowanie czterech faktur i nie działał z zamiarem doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i nierealizowania swoich zobowiązań, pokrzywdzony godził się na jego nieterminowe płatności, akceptował

opóźnienia i w dalszym ciągu dostarczał paliwo, gdy oskarżony stracił płynność finansową rozpoczął procedurę ogłoszenia upadłości swojej firmy, niezwłocznie zgłosił do listy wierzytelności również wierzytelność należącą do pokrzywdzonego,

zarzut obrazy przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art.5 & 2 k.p.k. poprzez dowolną ocenę wyjaśnień oskarżonego, zeznań pokrzywdzonego oraz zeznań świadków i rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

zarzut rażącej niewspółmierności kary polegającej na wymierzeniu oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 1 rok podczas gdy wystarczające byłoby orzeczenie kary w niższym

	<p>wymiarze, względnie przyjęcie wypadku mniejszej wagi z uwagi na wartość faktur, czas trwania niewypłacalności ze strony oskarżonego, akceptację pokrzywdzonego nieterminowych płatności oraz postawę oskarżonego,</p> <p>zarzut rażącej niewspółmierności nałożonego na oskarżonego obowiązku składania pisemnych sprawozdań co 6 miesięcy poczynając od uprawomocnienia się wyroku, podczas gdy obowiązek ten jest niecelowy, nadmiernie uciążliwy i zbędny, zważywszy na okoliczności przedmiotowej sprawy i postawę oskarżonego</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Podniesione zarzuty są chybione.</p> <p>W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i wszechstronną jego</p>				

analizę, sąd rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wywiódł z nich słuszne wnioski - tak co do sprawstwa i winy oskarżonego S. K. w zakresie przypisanego mu czynu, przyjętej kwalifikacji prawnej, jak i wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Nie dopuścił się przy tym wskazywanego przez obrońcę błędu w przyjętych za podstawę wyroku ustaleniach faktycznych. Sąd ten, w uzasadnieniu wyroku, w sposób logiczny i z uwzględnieniem zasad doświadczenia życiowego uargumentował, jakie fakty uznał za udowodnione i na jakich w tej mierze oparł się dowodach. Kształtując swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów należy uzasadnić, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a którym tego waloru odmówił. W ocenie tej nie dopuścił się dowolności. Trafność ustaleń i rozważań tego sądu

nie może więc budzić wątpliwości.

Mając powyższe na uwadze i odnosząc się do apelacji obrońcy, dotyczącej naruszeń przez sąd pierwszej instancji przepisów prawa procesowego, mających istotny wpływ na treść wyroku, należy stwierdzić iż podniesione zarzuty miały charakter głównie polemiczny.

Całkowicie niezasadnie obrońca odwołał się do naruszenia przez sąd a quo reguły dowodowej in dubio pro reo określonej w art. 5 § 2 k.p.k. Nie ma żadnych podstaw do przyjęcia, iż sąd ten zignorował wskazania wynikające z powołanego przepisu. Dla oceny naruszenia powyższej reguły dowodowej nie może być bowiem miarodajne to, iż obrońca dopatruje się w sprawie wątpliwości, czyniąc w tym zakresie stosowne sugestie w środku odwoławczym.

Kluczowe pozostaje natomiast to, czy organ orzekający rzeczywiście powziął

wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć.

Tymczasem sąd orzekający w tej sprawie ani nie powziął, ani nie powinien był powziąć tego rodzaju wątpliwości.

Przypomnieć w tym miejscu należy, że w przypadku, gdy pewne ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, to nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo. Zapomina o tej oczywistej prawdzie autor apelacji. W przedmiotowej sprawie nie pojawiły się nie dające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego S. K.. Sąd pierwszej instancji stwierdził owo sprawstwo przeprowadzając dokładne i wnikliwe postępowanie dowodowe, analizując i oceniając wszystkie

dowody w sposób rzetelny i wszechstronny.

Błędnie obrońca upatrywał naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. w dokonanej przez sąd merytorycznej ocenie z jednej strony wyjaśnień oskarżonego S. K. a z drugiej zeznań pokrzywdzonego G. K. i pozostałych świadków.

Swobodna, a więc zgodna z zasadami sformułowanymi w art. 7 k.p.k. ocena materiału dowodowego stanowi uprawnienie sądu merytorycznego i pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu tak długo, dopóki skarżący nie wykaże, iż sąd ten oparł rozstrzygnięcie bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź też ujawnionych, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, logiki i doświadczeniem życiowym.

W przedmiotowej sprawie tego rodzaju okoliczności nie zostały skutecznie

wykazane przez obrońcę. Skarżący podjął próbę przedstawienia odmiennej oceny materiału dowodowego, która jednak w przeciwieństwie do tej dokonanej przez sąd orzekający, charakteryzuje się ogólnikowością, dowolnością i brakiem obiektywizmu. Stwierdzić należy, że taka metoda kwestionowania trafności skarżonego wyroku nie mogła okazać się skuteczną.

Sąd pierwszej instancji miał na względzie wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, w tym treść wyjaśnień oskarżonego S. K. oraz zeznania istotnych w sprawie świadków tj. pokrzywdzonego G. K., świadka P. Z. i świadka D. B.. Przy czym sąd ten dokonał kompleksowej ich analizy w powiązaniu z całokształtem zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności przez pryzmat dokumentów z postępowania

upadłościowego
prowadzonego z
wniosku
oskarżonego o
ogłoszenie upadłości
przed Sądem
Rejonowym dla
Łodzi Śródmieścia w
Łodzi w sprawie XIV
GU 67/19.

Skarżący
przedstawił zaś w
uzasadnieniu
apelacji własną
analizę zebranego
materiału
dowodowego. Przy
czym wybiórczej
ocenie poddał tylko
te dowody, które
przemawiały za
tezą przez niego
prezentowaną.

Tymczasem
prawidłowa analiza
materiału
dowodowego sprawy
prowadzi do jedynie
słusznego wniosku,
a tym samym
przekonania, o
sprawstwie i winie
oskarżonego S. K. w
zakresie
zarzucanego mu
czynu.

Bezsporna pozostaje
kwestia dokonania
przez oskarżonego S.
K. od G. K. zakupu
oleju napędowego w
okresie 28 września
- 20 października
2018 roku, na
podstawie czterech
faktur VAT, z
odroczonego

terminem płatności 21 dni, na łączną kwotę 27 783,24 złotych, w ramach zawartej między nimi jako przedsiębiorcami prowadzącymi działalność gospodarczą, w dniu 8 sierpnia 2017 roku umowy o współpracy w zakresie sprzedaży paliw płynnych. Podstawowym zagadnieniem wymagającym rozstrzygnięcia w przedmiotowym procesie było natomiast występowanie po stronie oskarżonego w chwili zawierania czterech kolejnych transakcji kupna - sprzedaży paliwa, niezbędnego dla bytu przestępstwa oszustwa, zamiaru kierunkowego niewywiązania się z tychże - niezapłacenia za pobrany towar będący przedmiotem poszczególnych umów. Oskarżony nie uregulował należności z tytułu rozważanych transakcji handlowych nawet w części. Co istotne pobierając kolejne partie paliwa na podstawie kolejnych faktur nie poczuwał się do zapłaty

za poprzednie, a analiza dat poszczególnych dowodów zakupu wskazuje, iż przyjmując towar z ostatniej faktury datowanej na dzień 20 października 2018 roku, był już opóźniony z płatnością za fakturę z dnia 28 września 2018 roku. Wiedząc zatem, że nie jest w stanie zapłacić za wcześniejsze chronologicznie dostawy paliwa kupował następne jego partie, co stanowi niezbity dowód braku zamiaru wywiązania się z zaciąganych zobowiązań. Skoro bowiem nie miał środków pieniężnych na pokrycie pierwszego długu, to oczywistym było że nie będzie w stanie zaspokoić wierzyciela w zakresie kolejnych generowanych długów.

Sąd pierwszej instancji mając na uwadze relację procesową oskarżonego S. K. z rozprawy głównej, odnoszącą się do istniejącej od przełomu września i października 2018 roku u niego świadomości braku

bieżących możliwości realizacji zobowiązań finansowych związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą prawidłowo ustalił, że kontynuował on we wskazanym okresie współpracę z pokrzywdzonym pobierając paliwo, mimo utraty płynności finansowej. Ustalenie to pozytywnie weryfikuje zarówno ogłoszenie z dniem 14 maja 2019 roku upadłości S. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą S. K. PPHU - (...) w A., w związku z utratą zdolności do wykonywania wymagalnych zobowiązań pieniężnych, jak i stwierdzona w toku prowadzonego postępowania upadłościowego okoliczność, iż od października 2018 roku oskarżony zaprzestał regulowania zobowiązań na rzecz 10 wierzycieli w łącznej kwocie przekraczającej kwotę 1 157 000 złotych. Zatem w czasie zaciągania zobowiązań

będących przedmiotem inkryminowanego czynu znajdował się on w stanie niewypłacalności i co istotne fakt ten zataił przed drugą stroną umowy. Słusznie zatem przyjął sąd merytoryczny, że owo przemilczenie braku płynności finansowej doprowadziło do powstania po stronie pokrzywdzonego błędnego wyobrażenia o możliwościach finansowych oskarżonego. Ten ostatni kreował zatem mylne wyobrazenie o swoich możliwościach spłaty zobowiązań w umówionych terminach i doprowadził G. K. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Taka postawa - jak słusznie wywiódł sąd pierwszej instancji - realizuje znamiona przestępstwa oszustwa i jest formą zadłużenia w rozumieniu prawa cywilnego opartego na czynie niedozwolonym.

Prawidłowości ustaleń tego sądu nie podważa

argumentacja
obrony odnosząca
się do oczekiwanych
przez oskarżonego
przelewów od jego
dłużników, którzy
spóźniali się z
płatnościami oraz
do spodziewanych
dużych wpływów ze
współpracy z firmą
spedycyjną, które
miały mu posłużyć
do uregulowania
należności
wynikających z
objętych zarzutem
czterech faktur VAT.
Oszukańczym
zabiegiem jest
bowiem również
odkładanie płatności
i uzależnianie ich od
powodzenia
planowanych
inwestycji czy też
oczekiwanych ale
nie posiadanych
środków
finansowych, a więc
uzależnianie
spełnienia
zobowiązania od
zdarzeń przyszłych i
niepewnych.
Oznacza bowiem
wprowadzanie w
błąd kontrahenta
poprzez wywołanie u
niego wyobrażenia o
istniejącej
rzeczywistości -
nieadekwatnego do
rzeczywistego stanu
rzeczy.

Nie wyłącza
karygodności
wprowadzenia w
błąd

pokrzywdzonego
łatwowierność tego
ostatniego czy też
jego naiwne zaufanie
do zapewnień
oskarżonego co do
realizacji należnego
świadczenia z
kilkudniowym
opóźnieniem, na
które powołuje się
skarżący upatrując
bezpodstawnie w
akceptacji opóźnień
i godzeniu się
na nieterminowe
płatności, braku
realizacji znamion
oszustwa w
zachowaniu
oskarżonego.

Rację ma więc
sąd rejonowy, że
oskarżony
wprowadził w błąd
pokrzywdzonego co
do zamiaru
wywiązania się z
zawartych umów i
zapłaty należności
za pobrany towar,
wynikających z
wystawionych faktur
VAT, czyli
wypełnienia
zobowiązań jakie
zaciągnął, wszak w
okresie kiedy tego
dokonał znajdował
się w stanie
niewypłacalności.

Reasumując należy
stwierdzić, że
apelant nie wykazał
żadnych uchybień
w ocenie materiału
dowodowego.

Kontrola

instancyjna potwierdziła, iż sąd rejonowy nie dopuścił się ani obrazy przepisów postępowania, ani w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i uzasadnia stwierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego oraz ujawnionego w postępowaniu i brak jest podstaw do zdyskwalifikowania wydanego rozstrzygnięcia merytorycznego.

Nie ma też racji skarżący, że czyn przypisany oskarżonemu stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 286 & 3 k.k.. Prawidłowo takich ustaleń nie poczynił sąd merytoryczny, albowiem przeciwko nim przemawiały zarówno okoliczności przedmiotowe, jak i podmiotowe czynu.

W licznych orzeczeniach Sądu

Najwyższego podkreśla się, że o przyjęciu wypadku mniejszej wagi decydują przedmiotowe i podmiotowe znamiona czynu. Wśród znamion strony przedmiotowej istotne znaczenie mają w szczególności: rodzaj dobra, w które godzi przestępstwo, zachowanie się i sposób działania sprawcy, użyte środki, charakter i rozmiar szkody wyrządzonej lub grożącej dobru chronionemu prawem, czas, miejsce i inne okoliczności popełnienia czynu oraz odczucie szkody przez pokrzywdzonego. Dla elementów strony podmiotowej istotne są: stopień zawinienia oraz motyw i cel działania sprawcy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 1997 r., sygn. akt V KKN 6/97; wyrok Sądu Apel. w Lublinie z dnia 8 sierpnia 1996 r., sygn. akt II AKa 91/96). A zatem o tym, czy zachodzi wypadek mniejszej wagi decyduje

ostateczny bilans, wynikający z oceny wszystkich znamion przedmiotowych i podmiotowych danego czynu, pozwalający ocenić, iż konkretny czyn cechuje się niewysoką społeczną szkodliwością.

Podobnie w literaturze wskazuje się, że wypadek mniejszej wagi zachodzi wówczas, gdy okoliczności popełnienia czynu zabronionego wskazują, że czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości. To stopień społecznej szkodliwości czynu jest podstawowym kryterium oceny czy dany czyn można zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi (por. Małgorzata Dąbrowska - Kardas, Piotr Kardas, Kodeks Karny z Komentarzem, Zakamycze, Kraków 1999 r. tom III s.116 - 118 oraz przytoczoną tam literaturą).

A zatem o niezaistnieniu w przedmiotowej sprawie wypadku mniejszej wagi świadczy spora wartość przedmiotu

czynu oraz
przekonuje
szczegółowa analiza
wszystkich
okoliczności
towarzyszących
zachowaniu się
sprawcy, zwłaszcza
działanie z pełną
premedytacją,
podejmowane
czterokrotnie na
przestrzeni
niespełna miesiąca,
a w konsekwencji
znaczny stopień
społecznej
szkodliwości
przypisanego czynu
ciągłego.

Zdaniem sądu
odwoławczego
orzeczona z
warunkowym
zawieszeniem
wykonania kara
pozbawienia
wolności uwzględnia
dyrektywy jej
wymiaru określone
przepisem art. 53
kk i nie cechuje jej
rażąca
niewspółmierność w
stosunku do
popelnionego przez
oskarżonego czynu
ciągłego.

Niewątpliwie
stopień społecznej
szkodliwości tegoż
i stopień winy są
znaczne.

Okoliczności
wpływające na
wymiar kary, które
przedstawił w
uzasadnieniu
zaskarżonego

wyroku sąd
pierwszej instancji
znalazły akceptację
sądu odwoławczego.

Nie można też
zgodzić się ze
stanowiskiem
skarżącego, że
nałożony na
oskarżonego
obowiązek składania
pisemnych
sprawozdań co 6
miesiący, poczynając
od

uprawomocnienia
się wyroku jest
niecelowy,
nadmiernie
uciążliwy i zbędny.

Zgodnie z
dyspozycją art. 72 § 1
k.k, sąd zawieszając
warunkowo
wykonanie kary,
zobowiązany jest
orzec jeden z
wymienionych w
tym przepisie
środków
probacyjnych.

Zobowiązanie to
staje się
fakultatywne jedynie
wówczas, gdy
jednocześnie z
zawieszeniem

orzeczono środek
karny (wyr. SN
z 16.4.2019 r.,
II KK 283/18,
KZS 2020, Nr 3,
poz. 9). Tymczasem
wobec oskarżonego
S. K. orzeczenia
środka karnego
zaniechano, co czyni

nałożony obowiązek obligatoryjnym.			
Wniosek			
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie z ostrożności procesowej o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania karnego po uprzednim uznaniu, iż zarzucany czyn stanowi wypadek mniejszej wagi	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Powody uznania wniosku za niezasadny zostały przedstawione powyżej.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy zostały przedstawione w punkcie 3. 1. niniejszego opracowania.		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu koszty nieopłaconej pomocy prawnej wg stawek określonych w & 2 pkt. 1 w zw. z & 4 ust. 1 i 3 w zw. z & 17 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej	

	udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 roku (Dz. U. z 2016 roku poz. 1714).	
3	Sąd odwoławczy na podstawie art. 624 & 1 k.p.k. i art 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 roku) zwolnił oskarżonego S. K. od opłaty za drugą instancję i wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym, mając na uwadze jego trudną sytuację materialną.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	ustalenia co do sprawstwa i winy	

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana